

En Sang

om

den sørgelige Hændelse,

som

tildrog sig i Aaret 1816 den 27de
November, med 2 Drenge fra Gaarden
Bjerksæth i Sofnedalen.

Thronhjelm.

Trykt i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

V box 3:64

Mel. Jeg beder Dig min Herre og Gud.

D Kongers Konge store Gud, Som Alting mon regjere;
Naturen lyde maa dit Bud og underdanig være. Naar som
du vinker med din Haand, De røde Kinder blegne; Den Unge
som den gamle Mand For Døden maa nedsegne. —

2. Egempler nok man derpaa ser, Naar man vil eftertænke:
Blandt andet tvende Dreng her Blev spændt med Dødens
Lænke. I Ungdoms Aar fra Far og Mor Afsted de monne
tage; I Fjeldet udaf Kulde stor De Døden fik at smage.

3. Neptunus kom fra Havet ud Med sine grumme Fraader;
Vølus, Bindens grumme Gud, Dem stak med Dødens Braad-
der. Ret som de lystelig fremgaar, De maatte brat forlade
Sin Ungdoms Fryd og bedste Vaar Og følge Dødsparade.

4. I Aaret attehundrede Og segten til man skriver, No-
vember syvogthvende, Som vor Kalender giver, Da kom en
Storm fra Vesterkant, Trak over Norges Fjelde Som gjorde at
de Døden fandt Og lod sit Liv undgælde.

5. Om Morgen tidlig frist og fro Fra Faders Hus de
kjøre I Selskab de med Andre kom — Min Ven derom vil
røre — To Miles Vei hen til det Steb, Som man Sand-
fjeldet kalder Med Sang og Fryd ad Veien gled I Ungdoms
bedste Alder. —

6. Og som de kom til Stedet der Da maatte de forlade
Sin' Kammerater en og hver; De kunde sig ei raade For
Storm og Slud, for Sne og Vind, For Bitterhedens Vaande,
Som dennem drev i Fjeldet ind, Hvor de opgav sin' Mande. —

7. Hvor længe de beholdt sit Liv, Er Gud betjendt alene;
Fem Dogn derefter død og stiv Fandt man de Drenges Bæne.
D! en ynkværdig Hændelse! D, sørgelige Scene, Hvo herfor
ei har Følelse Er haard som Stok og Stene.

8. Gud signe dem, som gif og fandt De tvende døde
Dreng! Forældre, Slægtninger forfandt Dem takked høit og
længe. Det underligt og være maa, At Hesten ei forlader
De tvende Lig men fast mon staa Og Birkeris den mader. —

9. O, Gud, din Magt er underlig, Den ingen kan ud-
grunde; Bort Liv det er saa visseelig Forborgent alle Stunde.
Det er dit Bud: Alt Kjød er Hø, Hvormeget man end pra-
ler. Bestit dit Hus; thi du skal dø. Esaias saa taler. —

10. Bort Liv det ligner ret et Blad, Som Vinden let kan
vende. Se Dnglingen af Nains Stad, Sit Liv og brat maa
ende. Det meget snart med os er gjort, Hvo tør vel her mod-
fige? Dø kalder Døden uspurgt bort Til Evighedens Rige.

11. Kom hid, min Ungdom og min Ven, Og lad os over-
veie, Hvor let og snart vi kaldes hen Fra jordist Stat vi eie.
Vær ei saa stolt, men gjør dig Flid Og tænk paa Gud, din
Skaber! Bestit dit Hus, mens der er Tid, Du intet dermed taber.

12. Idag du springer raff og rød Paa dine Ungdoms
Bæne; I Morgen kan du være død Nedlagt blandt Grus og
Stene; Hvad har du da at stole paa? Hvoraf har du at bra-
fte? Al jordist Skjønhed skal forgaa Og blive Støv og Afte.

13. O, kjære Ungdom, tænk dig om, Lyd min Advarsels
Stemme, Elff Gud og vær mod Næsten from, Saa skal du
blidt fornemme Guds Fred og søde Kjærlighed Samt jordist
Held tillige, Saa kan du dø i salig Fred Og komme i Guds Rige.

14. Imidlertid jeg vender mig Til dem, som søler Smerte
For sine Venner inderlig: Gud trøste deres Hjerte! O, Fa-
der! Moder! stil jers Graad, Og, Søstre! eders Taarer; Gud
er jo den, som skaffer Raad, Han læger der, han saarer!

15. Graahærdet Dding, som her gaar paa Grabens flibrig
Bredde Og nu er fem og niti Aar Og bor i Sorgens Sæde,
Han, som vemodig savne skal Sin Sønneson, den ene: Sand
Trøst i Sorgens tunge Dal, O Fader, ham forlene. —

16. Gjenbordigheder nok Gud lod Sin Tjener Job vel møde, Hans Tro og Tillid fromt bestod En noksaa herlig Prøve. Han sagde: „nøgen kom jeg hid Og nøgen maa jeg fare; Gud gav og tog det i sin Tid: Hans Navn velsignet være.

17. Guds Visdom, uransagelig Den var og er og bliver, Hvo det til Hjerte tager sig Det Trøst i Sorgen giver. Guds Gjernings Hensigt kan vi ei Forstaa, men han alene ved hver sin Stabnings rette Wei Og hvad dem godt kan tjene. —

18. Derfor vi og stedse bør Med Job taalmodig være, Tal stedse saa: hvad Gud han gjør, Det gjør han til sin Ære, Dernæst det sker og til vort Gavn, Som Skriften os mon lære. Velsignet derfor, Gud! dit Navn Til evig Tid skal være. —

19. Nu Fader, Moder, Søstre tre, Som tabte eders Kjære! Lad eders store Sorg bortfly! Søg Trøst hos Gud vor Herre! Tænk ei, de Drengte borte blev, Men tænk, de frem nu stige Hos Gud med megen Pragt og Liv I Herlighedens Rige. —

20. Vel den som her kan finde frem Til Gud vor fjære Fader, Den vil han engang kalde Hjem Til Himmeriges Lader. Der Suk og Sorg ei kjendes mer, Der rinder ingen Taare, Her intet Die Benner ser At lægges mer paa Baare. —
